

РЕШЕНИЕ
№27
гр. Перник, 25 февруари 2008 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд - Перник, в публично заседание на тридесет и първи януари две хиляди и осма година в състав:

при секретар	А.М.	СЪДИЯ: В.Г.
от съдията	В.Г.	изслуша докладваното
адм. дело №100/2007 г.		

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по протест на Румяна Стефанова - заместник окръжен прокурор в Окръжна прокуратура гр. Перник срещу решение № КЗ - 170 от 13.11.2000г. на Областния управител на Област Перник, в частта, в която е признато правото на обезщетение на наследниците на Т.И.С. и Е.Т.А. по Закона за обезщетяване на собственици на одържавени имоти (ЗОСОИ) с учредяване на право на съсобственост върху сега съществуващите магазини и прилежащото им незастроено място, съответстващо на отчуждените дюкяни в гр. Перник, ул. "Петко Каравелов" № 4 в парцел VIII, кв. 21 по отменения план на гр. Перник от 1930г., в кв. 222, имоти пл. № 1744 и № 1743 по сега действащия ЗРП на гр. Перник от 1993г.

С протеста се иска обявяване на нищожност на решението в оспорената му част на основание чл. 146, т. 1 от АПК като постановено в нарушение на закона и от некомпетентен орган. Имотите, за които е признато право на обезщетение по ЗОСОИ са отчуждени по Закона за плановото изграждане на населените места (ЗПИНМ), а не по законите и начините, посочени в чл. 1 и 2 от Закона за възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имоти (ЗВСВОНИ). Областният управител не е компетентен да се произнася по искания за възстановяване на собствеността на отчуждени по ЗПИНМ имоти, компетентен е кмета на общината, също така определеното обезщетение чрез учредяване на съсобственост е в нарушение на закона.

Ответникът - Областният управител на Област Перник не се представлява в производството и не взема становище по протеста.

Заинтересованите страни, за които административният акт е благоприятен, наследниците на Т.И.С. и Е.Т.А.: И.Т.И.,***, Ц.Т.Г.,***, Л.Т. ***, А.Щ.Е. ***, К.Щ. *** и В.Т. ***, чрез процесуалния си представител считат, че производството е недопустимо, а протестът е неоснователен. С влязло в сила определение на Пернишкия окръжен съд, постановено по адм.дело №492/2002г., образувано по жалба на СД "****. ***, преобразувано във "****" ООД, Перник, заинтересована страна в настоящето производство срещу решение № КЗ - 170 от 13.11.2000г. на Областния управител на Област Перник е прекратено производството по делото. Съгласно чл. 6, ал. 6 от ЗОСОИ на съдебен контрол подлежат само отказите за обезщетяване, съответно прокуратурата също няма право на протест, тъй като актовете, с които се удовлетворява искането за обезщетяване са изключени от съдебен контрол. Позовават се на сила на пресъдено нещо по спора, предвид влязло в сила решение по гр.дело №1089/2006г. на Пернишкия районен съд, с което е отхвърлен установителен иск, предявен от "****" ООД срещу наследниците на Т. И. С. и Е. Т. *** и Областния управител на Област Перник. Поддържат становище, че решението е издадено от компетентен орган, искането е за обезщетяване по ЗОСОИ,

компетентен да се произнесе по искането е Областния управител на Област Перник. Считат, че останалите възражения в протеста са за незаконосъобразност на решението и са неотнормими към спора.

От заинтересованите страни "****" ООД, гр. Перник, "****" ООД, гр. Перник и "****" ООД, гр. Перник, "****" ООД, гр. Перник чрез процесуалния си представител изразява становище за основателност на протеста, останалите заинтересовани страни не се представляват в производството. Имотите, за които е уважено искането за обезщетяване чрез учредяване на съсобственост са отчуждени по ЗПИИМ като за тях е изплатено парично обезщетение при отчуждението. ЗОСОИ е неприложим за отчуждени по ЗПИИМ имоти. Магазин № 106 на ул. "Петко Каравелов" № 4 върху който е учредена съсобственост с протестирането решение на Областния управител е бил частна собственост на "****"ООД. Придобит е чрез приватизационна сделка по договор № ПР 35-2-0038/18.12.1997г. Няма подадено искане по § 6, ал.7 от ПЗР на ЗППДОБП (отм.), поради което наследниците на Т. И. С. и Е. Т. А. имат право на обезщетение само с компенсаторни записи.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, становищата на страните и служебна проверка на оспорвания административен акт за основания за обявяването му за нищожен, намира за установено следното:

Протестът на заместник окръжния прокурор в Окръжна прокуратура гр.Перник е допустим, подаден от надлежна страна, разгледан по същество е основателен.

По допустимостта на протеста:

Прокурорът има право на оспорване на административния акт, съгласно чл. 147, ал. 2 от АПК, който регламентира правомощието му да подаде протест в случаите по чл. 16 от АПК. Според чл. 16, ал. 1, т. 1 от АПК, прокурорът следи за спазване на законността в административния процес като предприема действия за отмяна на незаконосъобразни административни актове. Текстът е конкретизация на прогласеното с чл. 127, т. 5 от Конституцията на Република България (КРБ) правомощие на прокуратурата да предприема действия за отмяна на незаконосъобразни актове. Контролът за законосъобразност включва и действителността на административния акт, като оспорването с искане за обявяване на нищожност е без ограничение във времето по силата на чл. 149, ал.5 от АПК.

Неоснователно е възражението за недопустимост на протеста на основание чл. 6, ал. 6 от ЗОСОИ. Изводът, че нормата изключва изцяло съдебния контрол върху позитивните административни актове по чл. 6 от ЗОСОИ не се споделя от настоящата инстанция. Наистина създадените правила в Закона за обезщетяване на собственици на одържавени имоти се явяват специални спрямо общите правила за оспорване на административни актове в АПК. Правната норма ограничава възможността на оспорване на трети за правоотношението лица /става въпрос за граждани и организации и ограничение на основание чл. 120, ал. 2 от КРБ/, тъй като обсегът на реституцията по принцип изключва правата, придобити от добросъвестни трети лица. Редът за защита на техните права е общия исков процес.(В този смисъл е Решение № 4 на КС на РБ от 1998г.) Нормата не изключва правомощието на прокуратурата по чл. 127, т. 5 от КРБ да следи за спазване на законността чрез правото си на протест на административния акт, особено когато се касае за тежък порок на акта и се иска обявяване на нищожност. Прокуратурата, за разлика от неучастващите в правоотношението по обезщетението по ЗОСОИ лица няма друг способ и ред за реализиране на конституционното си правомощие освен протеста на административния акт по реда на АПК. Компетентен е административния съд, защото производството не е сред изричното посочените

в специалната норма на чл. 6, ал. 6 от ЗОСОИ, подсъдни на окръжните съдилища. Искането е за обявяване на нищожност на административен акт и е по общия ред на АПК, подведомствено на административния съд.

Възражението за недопустимост на протеста, поради наличие на сила на пресъдено нещо също е неоснователно. По оспорването няма влязло в сила съдебно решение, което да е основание за прекратяване на съдебното производство по чл. 159, т. 6 от АПК. С влязло в сила съдебно решение №929/04.02.2002г. на ВАС по адм. дело № 6933/2001 г. е оставено в сила определението на ПОС по адм.дело №1245/2000г., с която е прекратено като недопустимо съдебното производство по оспорване на решение № КЗ - 170 от 13.11.2000г. на Областния управител на Област Перник, в частта, предмет на настоящето съдебно производство, а именно позитивното решение за признаване правото на обезщетение чрез съсобственост. Поради обхвата на съдебния контрол за законосъобразност на административният акт по смисъла на действащия тогава чл. 41 ал. 3 ЗАП (аналогично сега чл. 146 от АПК), само влязлото в сила решение по съществото на спора включва и контрол за нищожност на административният акт и само в този случай производството по нова жалба за обявяване нищожност на административния акт в тази му част би следвало да бъде прекратено на основание чл. 159, т. 6 от АПК. В случая по оспорването на акта в тази му част няма влязло в сила съдебно решение, а прекратително определение, което не е основание за недопустимост на протеста.

Същото се отнася и за съдебно решение № 904/07.03.2007г. по гр. дело №1089/2006г. на Пернишкия районен съд, с което е отхвърлено искането на „***“ООД, гр. Перник с правно основание чл. 97, ал. 1 от ГПК срещу Областния управител на Област Перник, И.Т.И.,***, Ц.Т.Г.,***, Л.Т. ***, А.Щ.Е. ***, К.Щ. *** и В.Т. *** за обявяване на нищожност на решение № КЗ - 170 от 13.11.2000г. на Областния управител на Област Перник като неоснователно. Съдебното решение не е влязло в сила, а освен това е постановено в гражданско производство, по друг спор, на друго правно основание, при различни страни и без участието на прокуратурата, която е инициирала настоящето производство. Не е налице оспорване на същия административен акт в производство по ЗАП или АПК, за да се приеме, че е приложим чл.159, т. 6 от АПК, поради сила на пресъдено нещо.

По основателността на протеста: Производството пред Областния управител на Област Перник е започнало по искане по чл. 6, ал. 1 т. 2 от ЗОСОИ на наследниците на Т. И. С. и Е. Т. А. за обезщетяване по ЗОСОИ вх. № 94-Т-128/06.08Д998г, Исканият начин на обезщетяване за отчуждените дюкяни и дворно място в парцел № VIII в кв.21 по плана на гр. Перник от 1930г. е чрез съсобственост върху магазините, находящи се в изграждения върху отчужденото място жилищен блок. Компетентен да се произнесе по така направеното искане на заявеното в него основание е Областния управител на гр. Перник. Не е налице материална некомпетентност. Материалната компетентност се преценява на основанието, на което е поискано започване на производството пред административния орган. В случая компетентен да се произнесе по направеното искане е Областния управител на Област Перник, на основание чл. 6, ал. 1, т. 2 от ЗОСОИ. Липсата на компетентност според съдебната практика е едно от безспорните основания за нищожност на административния акт, но в случая няма такива предпоставки. Протестирането решение следва да се обяви за нищожно, но поради друг порок-материална незаконосъобразност, която води до невъзможност за изпълнение на акта. Нищожността на административния акт е форма на недействителност. В административното право, за разлика от гражданското право липсва специален законов текст, който да регламентира кога съответният акт е нищожен и в кои случаи е унищожаем.

Основното разграничение на недействителните актове на администрацията на нищожни и унищожяеми е в зависимост от степента и качеството на порока, от който е засегнат акта. Общоприето е становището, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки недостатъци, се дисквалифицират като административни актове и въобще като юридически актове и се третират от правото като несъществуващи, поради което изобщо не могат да породят, изменят или погасят никакви правни последици. Основните недостатъци на административните актове, изискващи провъзгласяване на нищожност са нарушения на изискванията за компетентност и форма на административните актове. Другите основания за оспорване на актовете, които по принцип налагат отмяната на порочния акт като незаконосъобразен могат да доведат също до нищожност, при особено съществена тежест на нарушението, както се приема от съда в настоящия случай.

Решение № КЗ - 170 от 13.11.2000г. на Областния управител на Област Перник в оспорената част е невъзможно за изпълнение, то не може да породи валидни правни последици и да създаде съсобственост между обезщетените правоимащи по ЗОСОИ и частните собственици на магазините. Видно от неговите мотиви, при постановяването му е било ясно, че за обектите, за които се иска обезщетяване чрез съсобственост са сключени приватизационни договори по ЗППДОБП (отм.) и те са частна собственост. Това обстоятелство не се спори между страните по делото, а се установява и от писмените доказателства. Видно от писмо изх. № 2586/06.07.2000г. на кмета на община Перник до Областния управител на Област Перник в процедурата по издаване на решението, за обект № 33, актуван с АОС №637/21.04.1997г. е сключен договор № ПР 35-5-0075/06.04.1999г. за приватизационна сделка, за магазин за електроуреди и осветителни тела, актуван с АОС № 615/24.03.1997г. е сключен договор № ПР 35-2-0038/18.12.1997г. за приватизационна сделка и е издадена заповед №382/04.02.2000г. на кмета на община Перник за деактуване на имота, за магазин „***“ е съставен АОС № 716/03.06.1997г., същият е включен в капитала на „****“ ЕООД. За цялото дружество е сключена приватизационна сделка с „****“ ООД, по описана процедура в приетото по делото писмо изх. № ЮР-5/30.06.2004г. на кмета на община Перник. С договор от 18.03.1999г. „****-“ ООД е закупило 45% от капитала на „****“ ЕООД, на 23.08.1999г. „****“ ООД става собственик на 65% от капитала на общинското дружество и към датата на решението на областния управител „****“ ООД е с мажоритарна частна собственост в капитала след сключена приватизационна сделка. От заключението на вещото лице също се установява, че магазините към момента на издаване на решението на областния управител са частна собственост на „****“ ООД, гр.Перник, „****“ ООД, гр.Перник и „***“ ООД гр. Перник.

Съгласно § 6, ал. 6 и ал. 7 от ПЗР на ЗППДОБП (отм.), приложими правни норми към датата на издаване на оспореното решение, в случаите на сключена приватизационна сделка, както и в случаите, когато в активите на държавни или общински предприятия са включени движими и/или недвижими вещи, собственост на правоимащите по ЗОСОИ, последните се обезщетяват с акции и дялове на дружеството или с компенсаторни записи по реда на ЗОСОИ. В случаите на взето решение за приватизация на дружество, в чийто капитал са включени недвижими вещи, собственост на правоимащите по ЗОСОИ и същите желаят да бъдат обезщетени с дялове или акции, те трябва да заявят своята претенция пред органа по чл. 3 от ЗППДОБП (отм.) в едномесечен срок от обнародване на решението, но не по-късно от 22 май 1998 г. Лицата, незаявили претенцията си по предходното изречение, имат право само на обезщетяване с компенсаторни записи. И за трите магазина има сключени приватизационни

сделки преди датата на издаване на решението на Областния управител. Заявлението на наследниците на Тодор И. Стамболиев и Екатерина Т. Андонова е подадено след 22.05.1998 година, на 06.08.1998 година и единственият възможен начин на обезщетяване е чрез компенсаторни записи.

В случаите на приватизация се прилага специалния ред за обезщетяване по § 6, ал. 6 и ал. 7 от ПЗР на ЗППДОБП (отм., сега § 11, ал. 1 от ЗПСК), който дерогира общия ред по ЗОСОИ и обезщетяването със съсобственост е невъзможно. Решение № КЗ - 170 от 13.11.2000г. на Областния управител на Област Перник в оспорената част не може да породи гражданско правни последици на възникване на съсобственост. То не е противопоставимо на неучаствалите в административното производство по издаването му трети лица, собственици на магазините. В общо исково производство решението не дава защитимо вещно право на обезщетените правоимащи по ЗОСОИ, които не са придобили противопоставимо на частните собственици вещно право, което да реализират при спор по общия исков ред. Няма правна норма въз основа на която да бъде валидно учредена съсобственост, този начин на обезщетение не е бил възможен. Решението на Областния управител не може да бъде изпълнено, а правоимащите по ЗОСОИ не могат да бъдат обезщетени на практика. Обявяването на нищожността е и в техен интерес, защото дава възможност да бъдат обезщетени по друг начин.

При тези доводи съдът, счита, че атакуваният в посочената част административен акт страда от порока материална незаконосъобразност, който в случая е толкова съществен, че прави невъзможно изпълнението на разпореденото с акта действие, поради което атакуваният административен акт се приема от съда за нищожен.

Предвид гореизложеното, на основание чл.172, ал. 2 от АПК следва да се обяви нищожността на Решение № КЗ - 170 от 13.11.2000г. на Областния управител на Област Перник в оспорената част и предвид липсата на компетентност на административния съд да се произнася по основателността на искането за обезщетяване по ЗОСОИ и начина на обезщетяване (чл. 6, ал. 6 от ЗОСОИ), делото като преписка следва да се върне на Областния управител на Област Перник за ново произнасяне по искането за обезщетение по ЗОСОИ на наследниците на Т.И. С. и Е. Т. А..

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК и предвид изхода на делото, разноските по производството - възнаграждението на вещното лице в размер на 100 лева, следва да се заплатят от бюджета на Областната администрация на Област Перник.

На основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК,
Административен съд Перник

РЕШИ:

ОБЯВЯВА нищожността на решение № КЗ - 170 от 13.11.2000г. на Областния управител на Област Перник, в частта, в която е признато правото на обезщетение на наследниците на Т. И. С. и Е. Т. А. уважено искането им за обезщетение по ЗОСОИ с учредяване право на съсобственост върху сега съществуващите магазини и прилежащото им незастроено място, съответстващо на отчуждените дюкяни, находящи се в парцел VIII, кв. 21 по отменения план на гр. Перник, описани в представения Акт за завземане на недвижим имот за държавен.

ВРЪЩА преписката на Областния управител на Област Перник.

ОСЪЖДА Областната администрация на Област Перник да заплати на Административен съд гр. Перник сумата от 100 (сто) лева, представляваща разноски по производството.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от деня на съобщението до страните, че е изготвено.

СЪДИЯ